

ע"פ 1471/08/14 - סלמה שולמית גדסי דרור נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

14 דצמבר 2014

ע"פ 1471-08-14 גדסי דרור נ' מדינת
ישראל

לפני:

כב' השופט ד"ר אחיקם סטולר, אב"ד כב' השופטת זהבה בוסתן
כב' השופטת דנה מרשק מרום

סלמה שולמית גדסי דרור

המערערת

נגד

מדינת ישראל

המשיבה

נוכחים:

המערערת ובא כוחה עו"ד אבישי שפיגל

ב"כ המשיבה עו"ד אנה אבידוב

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

בפנינו ערעור על פסק דינו של בימ"ש שלום בכפ"ס בתיק מספר 18313-09-11 מיום 26.6.14 (כב' השופט עמית פרייז), לפיו זוכתה המערערת מביצוע עבירות המנויים בסעיפים 380 ו- 275 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**") והורשעה בעבירות של תקיפה סתם והכשלת שוטרים.

ביהמ"ש הטיל על המערערת את העונשים הבאים: 12 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שבמשך שלוש שנים מהיום לא תעבור עבירת אלימות מסוג פשע, 6 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שלמשך שלוש שנים מהיום לא תעבור עבירת אלימות מסוג עוון, קנס בסך של 15,000 ₪ או 5 חודשי מאסר תמורתו, כאשר הקנס ישולם ב- 25 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים.

עמוד 1

הערעור מכוון על הכרעת הדין ועל גזר הדין.

כתב האישום

על פי הנטען בכתב האישום ביום 23.7.09 השליכה המערערת בשעות הצהריים בקבוקי זכוכית על שער בית הספר "עמל" בכפ"ס, המתלונן מנהל קייטנה במקום פנה למערערת וביקש ממנה לחדול ממעשיה. בתגובה השליכה לעברו המערערת 2 בקבוקי זכוכית וכך נגרמה לו חבלה מעל הגבה השמאלית והוא דימם. למקום הגיעה השוטרת בת אל ידעי וביקשה מהמערערת, שגידפה את המתלונן, להירגע. בתגובה המערערת היכתה את המתלונן במכת אגרוף בבטנו, סמוך לאחר מכן בתחנת המשטרה סירבה המערערת להזדהות והתנגדה למסירת טביעת אצבעות תוך שנשכבה על הריצפה, הניפה רגליה, גידפה את השוטרת ידעי ושוטרת נוספת בשם מאיה ואגב כך ירקה ובעטה בשוטרת ידעי.

הערעור על הכרעת הדין

המערערת טוענת שטעה בימ"ש קמא כאשר לא שת ליבו לטענת זוטי דברים שהועלתה על ידי ההגנה אשר לא קיבלה את המשקל הראוי. כך גם טוענת המערערת כי לא השליכה בקבוקים על המתלונן אלא השליכה אותם על שער בית הספר ויתכן שהמתלונן נפגע מרסיס בקבוק.

עוד טוען ב"כ המערערת שביהמ"ש הבין שהמתלונן הגזים נוכח העובדה שלא הייתה פציעה משמעותית בגבתו ולכן החליט לזכות את המערערת בגרימת חבלה אך שגה ביהמ"ש, שכן עדות מוגזמת זו של המתלונן הייתה צריכה להביא את ביהמ"ש למסקנה שמדובר בעד שקרן ולא להסתפק בקביעה שהעד חושש מן המערערת.

בשאלת האגרוף בבטן המתלונן לא מספר בעדותו על אגרוף שקיבל בבטן, כך גם המערערת מכחישה אגרוף שכזה ולכן לא ניתן להרשיעו בעניין זה רק על סמך דוח שהגישה השוטרת אשר לא נכחה באירוע. עוד טוענת המערערת לעניין האגרוף שהיעדר עדות המתלונן והסבר השופט להיעדר עדות כזאת בצירוף הכחשת המערערת ובאין כל עדות מכל הסובבים במקום אשר לא נחקרו כלל, היה צריך להביא לזיכוי מעבירה זו.

באשר לאירועים בתחנת המשטרה, כתב האישום כאמור ייחס למערערת עבירות של תקיפה והכשלת שוטרים, המערערת זוכתה כאמור מעבירת התקיפה ובדין עשה כן מאחר שאין כל עדות על תקיפה ולא ברור על סמך מה הוגש אישום על כך.

באשר להתנגדות המערערת לביצוע בדיקת ט"א, המכונה היא שגרמה להתנהלותה והתנגדותה לבדיקה. ב"כ המערערת סבור שהשוטרים פעלו שלא כדין על ידי הפעלת כוח והפעלת הכוח שלהם הייתה מיותרת ואסורה, שכן לא היו צריכים כלל לזהותה באמצעות טביעות אצבע, שכן מן הראיות עולה שהשוטרים הכירו את המערערת, ידעו את שמה לאור היתקלויות קודמות אתה.

ביהמ"ש החליט על דעת עצמו וללא כל ראייה שיתכן והדוח מולא לאחר האירוע ולמעשה החליט שרישום שעת מילוי הטופס שגויה וכל זה כדי להסביר את הצורך החוקי כביכול לזיהוי על ידי טביעת אצבע שנעשתה בכפייה. באשר לסתירות בין עדי התביעה, סובר ב"כ המערערת שטעה ביהמ"ש בניסיונו לגשר ולהבין סתירות אלה והתייחס אליהן כסתירות פעוטות שמעידות על כך שלא היה תיאום גרסאות.

לעניין העונש, טוען ב"כ המערערת כי הושת על המערערת עונש כבד מדי ועיקר ערעורו מופנה כלפי שיעור הקנס בסך של 15,000 ₪ שהוטל על המערערת וניתן להסתפק לטעמו בעונשים האחרים חוזים פני עתיד.

טענות המשיבה

ב"כ המשיבה טוענת כי יש לדחות את הערעור מאחר שמדובר בערעור על ממצאים עובדתיים ובמהימנות אשר בימ"ש שלערעור לא מתערב בהם. המתלונן נפצע, אם כי פציעתו קלה מהכתוב בכתב האישום וחסד עשה ביהמ"ש כשזיכה את המערערת מסעיף אישום זה. המתלונן עמד בטווח זריקת הבקבוקים ונפגע מריקושט כתוצאה מהתנפצות הבקבוקים.

לעניין האגרוף בבטן, בניגוד לנכתב בהודעת הערעור, בהודעתו אישר המתלונן את עניין המכה בבטן. המתלונן היה מפוחד וניסה למזער את תלונת המערערת. לעניין האירוע במשטרה, היא הורשעה בהפרעה לשוטר בלבד וההרשעה היא בדין.

באשר למרכיב הקנס, לנוכח הערות ביהמ"ש מסכימה המשיבה להפחתת מה של מרכיב הקנס וזאת לאור גובה הקנס ונסיבותיה האישיות של המערערת.

הכרעה

לאחר ששמענו את הצדדים אנחנו סבורים שדין הערעור על הכרעת הדין להידחות. המדובר בערעור על ממצאים עובדתיים. הלכה היא שאין בית המשפט שלערעור מתערב בממצאים עובדתיים, (ראו, לדוגמה ע"פ 3071/01 **פלונית נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 16.11.06, פסקה 14). על מנת שערכאת הערעור תתערב בקביעות עובדתיות ובממצאי מהימנות, יש להראות כי מחומר הראיות ומפסק הדין של בימ"ש קמא עולה כי שגה בעליל בהערכת העדויות, התעלם מחלקן של אלה, או הסיק מסקנות אשר אינן עומדות במבחן השכל הישר. אכן ביקורתו של בית משפט לערעורים על ממצאים עובדתיים שקבעה הערכאה הדיונית הינה מצומצמת ובעיקר כך הדבר מקום בו העובדות נקבעו על יסוד התרשמות ישירה מן העדים (ראו ע"פ 9352/99, יומטוביאן נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(4) 632 (להלן - **"יומטוביאן"**), 643, מפי השופט זמיר, וההפניות שם). התערבותה של ערכאת הערעור בקביעות של מהימנות ומשקל ראיתי מצומצמת ליוצאים מן הכלל, בשל העדיפות המובנת מאליה שיש לערכאה הדיונית, השומעת את כל הראיות ומתרשמת מהן באופן ישיר ובלתי אמצעי (ע"פ 377/61, לוי נ' היועץ המשפטי, פ"ד יז 1065, 1074, מפי השופט זילברג; ע"פ 804/95, גרינברג נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(4) 200, 207, מפי השופט קדמי; עניין יומטוביאן, בעמ' 643-644 וההפניות שם), נפסק בע"פ 6295/05, **וקנין נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 25.1.07, פסקאות 37-38) מפי כב' השופטת פרוקצ'יה כי:

"המקרים החריגים שבהם יתערב בית המשפט שלערעור בקביעות עובדתיות, אף אם נסמכות הן גם על ממצאי מהימנות, יהיו, למשל, במקרה שבו הערכאה הדיונית לא נתנה את דעתה לפרטים מהותיים בחומר הראיות, שיש בהם כדי לשנות את קביעתה, או במקרה שבו הגירסה שנתקבלה על-ידי הערכאה הדיונית מופרכת על פניה והיא חסרת כל היגיון" (עניין יומטוביאן, בעמ' 645, מפי השופט זמיר); או במילותיו של המשנה לנשיא ש' לוי, "מקרים אלו קיימים...

מקום בו התברר מן הראיות, וזהו מקרה נדיר ביותר, שהשופט לא הפיק את התועלת מראיות העדים ומשמיעתם, ואי-מהימנותו של העד הנדון בולטת לעין... וכן שהסיבה לאי-האמון היא בלתי חוקית או שאינה סבירה או כשהאמון שהשופט בדרגה הראשונה נתן בעד אינו מתיישב עד עדויות אחרות ועם ההערכה הכללית של המשפט" (עניין יומטוביאן בעמ' 641-640).

בע"פ 10479/08 **פלוני נגד מדינת ישראל** (11.6.09) סיכם כב' השופט דנציגר את שלושה החריגים העיקריים המצדיקים את התערבותה של ערכאת הערעור בממצאים של עובדה ומהימנות שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית:

הראשון, כאשר ממצאי הערכאה הדיונית מתבססים על ראיות בכתב ולא על הופעתם, התנהגותם ודבריהם של העדים. במקרים אלו אין לערכאה הדיונית יתרון כלשהו על פני ערכאת הערעור [ראו: ע"פ 398/89 **מנצור נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, 19.1.1994)];

השני, כאשר ממצאי הערכאה הדיונית מתבססים על שיקולים שבהגיון [ראו: ע"פ 5937/94 שאבי נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(3) 832, 835 (1995)];

השלישי, כאשר נפלו טעויות מהותיות בהערכת המהימנות של העדויות על ידי הערכאה הדיונית [ראו: ע"פ 4977/92 ג'ברין נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(2) 690, 696 (1993)].

יישום של ההלכות הנ"ל על העניין דנן עולה כי אין מקום להתערב בהכרעת הדין, שכן אין כל נימוק שיש בו כדי להביא להתערבות ערכאת הערעור כמובהר לעיל.

באשר לערעור לעניין העונש, אנחנו סבורים שיש מקום להתערב בשיעור הקנס ולכן ראינו להעמיד את הקנס על סך של 3,000 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתו אשר ישולם ב - 30 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים כשהראשון בהם יהיה מיום 1.1.15 ובכל 1 לחודש שלאחריו.

יתר רכיבי גזה"ד יוותרו בעינם.

ניתן היום, 16/12/2014

דנה מרשק מרום, שופטת

זהבה בוסתן, שופטת

אחיקם סטולר, שופט

